

Nafres emocionals mal curades

Andreu Loncà

Andreu Loncà

Tinc el bon costum de xafardejar per les llibreries de la ciutat. He constatat l'abundància d'aquests tractats i llibres que parlen sobre "el mestratge de l'amor", de "la veu interior", de "les formes de defugir l'estrès", de "les maneres de controlar l'ansietat o la depressió"... Me'ls miro i de tant en tant en lleigeixo algun. Potser aquesta bibliografia indica a les clares que, per un costat, les formes de viure modernes i, per l'altre costat, l'abandó de les formes més tradicionals de la religió –i potser la moda– han sucitat una nova necessitat en els ciutadans d'aquesta part del món civilitzat: la recerca de formes noves d'espiritualitat o de coneixement interior. Aquests espais, en una societat més tradicional, estaven copats pel sermó del capellà de poble o per les catequesis a l'ús o els volums escrits pels intel·lectuals de l'església en cada moment històric. Ara floreixen –i la cosa ve de lluny– formes d'espiritualitat zen, budisme en la seua versió tibetana o meditació més o menys transcendental, ioga o tai-txi, etc.

Em sembla molt evident que aquests són espais que

la vella espiritualitat cristiana i la nova ciència, més aviat estreta de mires, havien deixat erms i ara comencen a estar conreats per tota llei de pensadors, llibres diversos i pràctiques que oscil·len entre la gimnàstica, l'autoajuda o la meditació.

Entre els molts llibres del ram, he trobat un volum anomenat *La maestria del amor* –traducció castellana de la corresponent edició americana, signada pel Dr. Miguel Ruiz, amb el subtítol de *Guia pràctica para el arte de la relaciones*, editorial Urano. La seua tesi central és que l'amor que tots els humans perseguim el cerquem equivocadament fora de nosaltres mateixos. Cerquem l'amor en els altres talment com caçadors a la recerca d'una presa en un bosc espès i encantat, però sempre és debades, perquè l'amor que anhelem és sempre de dins de nosaltres mateixos. L'amor que cerquem afanyosament és dins nostre –i és una obra d'art personal. Sense aquest amor interior, tota cerca cap enfora està condemnada als camins de la por i a les passions de l'ànima que ens endinsen en l'Infern: la gelosia, la possessió, la il·lusió d'un foc follet que s'apaga en la nit. La cosa té gràcia i mereix

una reflexió més assossegada que vostès, estimats lectors, poden fer-se seua.

El volum sostè que les ferides emocionals són difícils de guarir. La seua aparent invisibilitat no pot fer-nos oblidar que poden arribar a infectar-se, a supurar i, en definitiva, poden gangrenar-se, per usar una metàfora convincent.

A Occident, la brutal dissociació o esquinçament entre cos i ment, entre corporeïtat i *mentalitat* ha produït certs estralls que, pel poc que conec, a Orient, o en altres cultures –com ara els Tolteques, a Mèxic, als quals es refereix el llibre– no ha ocorregut.

L'atenció que mereixen les nafres corporals no concorda amb la poca atenció –o descurança– que produeixen les ferides emocionals. L'autor parla de verí emocional i de nafra emocional. Enraona de sanar el cos emocional. Em sembla una bona primera aproximació al tema, diguem-ho així. Una manera molt gràfica de fer-se entendre i, per tant, de començar a guarir-se. Perquè la paraula cura. I, probablement, cal reprendre aquesta idea en aquests temps moderns de tanta imatge i tantes nafres emocionals mal curades.